



## **AAGE GUDMANN POVLSEN**

Nogle oplever følelsen af sorg og magtesløshed, når de mister noget af det mest grundlæggende i deres liv. Den sorg kender Aage Gudmann Povlsen om nogen til.

### **”JEG HAVDE ENDELIG FUNDET EN RIGTIG KVINDE”**

Tekst og foto af Helena Holmenlund Christensen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Aage går gennem dagligstuen. De andre beboere på Plejehjemmet Thorsgaarden spiser en ostemad og diskuterer vejret.

”Solen skinner, men regnen er på vej”, siger den ene.

Aage bevæger sig mod sit værelse. Nede ad gangen stopper han ved en dør. På ydersiden hænger et farvestrålende skilt med ordene ”Aage Povlsen”. Bag døren kører fjernsynet på fulde drøn, og Aage går med forsigtige skridt mod

den nærmeste lænestol. Her bor Aage alene. Ulla er her ikke til at bede ham om at skrue ned eller give ham et kærligt klap. Deres liv sammen er ovre, og det er svært for Aage at vænne sig til efter 49 år sammen.

Aage og Ullas kærlighedshistorie er ikke unik. Det er ikke en fortælling om umulig kærlighed, eller kærlighed på trods. Det er en fortælling, som så mange andre, om unge der mødes, forelsker sig, bliver gift, får børn og den ene efterlades tilbage. Og så alligevel; for Aage var den unik. Han glemmer aldrig den dag, da han mødte Ulla hos sin onkel:

”Lige pludselig kom hun ind, og så gik jeg bare agurk. Jeg havde endelig fundet en rigtig kvinde. Der var ikke noget at diskutere. Det var hende, det skulle være”.

Fra det øjeblik var Aage og Ulla uadskillelige. Da Aage senere fik skaffet en lejlighed, var Ulla ikke i tvivl. Når nu han havde fået en lejlighed, så ville hun giftes, og det blev de. De arbejdede på hver sin side af gaden, og hver morgen fulgtes de ad. Sammen fik Aage og Ulla to børn, Mikael og Charlotte, og senere kom tre børnebørn til.

## **PARRETS PRØVELSE**

Aage og Ulla levede et stille og roligt liv sammen, men en dag i 2011 indtraf parrets hårdeste prøvelse. Ulla havde døjet med ondt i ryggen og tog derfor på Skejby sygehus. Aage tog med. Svaret var ikke som ventet, for Ulla havde ikke blot rygproblemer, men havde gået så længe med livmoderhalskræft, at det havde spredt sig, og der intet var at gøre.

Aage forsøgte at gøre den sidste tid så behagelig for sin hustru som muligt, men han kæmpede selv en kamp. Han havde svært ved at forlige sig med tanken om snart at skulle være enkemand.

Efter tre års sygdom døde Ulla. Det var en sorg, der var ubeskrivelig smertefuld for Aage, og som han nu to år efter endnu ikke er ovre:

”Når din kone dør, så mangler du lige pludselig halvdelen af dig selv”.

## **HVERDAGENS SMÅTING**

Aage kigger hen i vindueskarmen, der er fyldt med små dekorerede ko-figurer.

”Hun samlede på dem. Jeg burde nok smide dem væk, men de er et minde om hende”, siger han, imens han kigger eftertænksomt på de små figurer, der fylder begge vindueskarne.

Aage måtte efter en hjerneblødning i december flytte på plejehjem. Selv på plejehjemmet er Ulla der stadig; i de små figurer i vinduet, i portrætterne på hylden og i billederne af børnebørnene. Selv i hverdagstingene, hvor Aage især mangler hende:

”Det, jeg savner mest, er, at hun ikke er her. Jeg har flere gange siddet og set noget i fjernsynet og så gået hen og spurgt hende, om ikke vi skal tage at slukke, selvom hun ikke er her mere”.

Minderne om Ulla er der, men de er nogle gange svære for Aage at tænke tilbage på:

”Jeg savner det, vi havde sammen. Man prøver på at glemme det, for jeg synes jo, det er strid. Der er ingen grund til at rippe op i det”.

## **ENSOMHED**

Aage savner Ulla, og livet uden hende er svært, men han har efterhånden lært at klare tingene, for som han siger, så kan han jo ikke gøre noget, for at få hende igen. Men tiden efter Ullas død har været ensom. Selvom Aages børn og børnebørn har været gode til at besøge ham, så er der tomt. Der er et hul i Aages liv, som ikke kan fyldes ud, og ensomheden overrumpler ham stadig af og til. Efter 49 år sammen, er det svært at være alene.

Aage kigger på bryllupsbilledet af Ulla. Hun sidder i en mørkegrøn kjole, har opsat hår og en buket med lyserøde blomster. Hendes smil er stort. Med et lille, skævt smil på læben siger Aage: "Ulla var jordens dejligste menneske"



"Det, jeg savner mest, er, at hun ikke er her. Jeg har flere gange siddet og set noget i fjernsynet og så gået hen og spurgt hende, om ikke vi skal tage at slukke, selvom hun ikke er her mere". Fotograf Helena Holmenlund Christensen.